

svako postuliranje i svakom predmetu istraživanja dati podjednaku šansu da se okuša.

Parmenid ukazuje na mladost i neupućenost Sokrata u filozofiju i počinje s »napadom« na tzv. »teoriju ideja«. Napad na postavku ideje je pre svega napad na odnos ideja–stvar, što još jednom potvrđuje da ideja uvek već nekako jest istina onoga promjenljivog. Sada se to *nekako* nastoji misliti. Ono što takođe treba imati u vidu jest da se napadi ne tiču jednog od načina tog odnosa, već da pogađaju svaki od njih. Oni ciljaju na nemogućnost, odnosno neodrživost tako mišljenih odnosa. Napadi pokazuju da, sa svakim od predloženih načina mišljenja odnosa ideja i stvari ideje gube ono što im je svojstveno, odnosno one odlike koje su im date pre svega u *Fedonu* i *Državi*.

Pobijanje odnosa ideja–stvar, odnosno postulata ideje, sprovodi se kroz pet argumenata, od koji se peti može razumeti i kao krajnja posledica prethodnih aporija.

Prvi argument - ideja kao uzrok je, svođenjem ideje na ontološki nivo pojedinačnog bića, naznaka smisla preostalih argumenata. Teza prvog argumenta glasi: »Čini ti se, kako kažeš, da postoje ideje, zahvaćajući u koje ona druga imaju od njih svoja imena« (Parm. 130e5–131a1). Parmenidov napad na ideju mišljenu kao uzrok prvo nastoji dovesti u pitanje koncept uzimanja učešća u ideji, pokazujući kako ideja ne može biti cela (jedna), da bi potom prešao na nemogućnost odnosa ideje i stvari ako je ideja podijeljena (ako ideja kao jedna prisustvuje u mnogim bićima odvojena od sebe – bitak na način mnogih). Na tu primedbu Sokrat ideju kao jednu i istu, prisutnu u mnogima, pokušava spasiti uspoređivanjem ideje s danom (ἡμέρα) »koji je jedan i isti istovremeno na mnogim mjestima« (Parm. 131b2–3).